NORAKSTS

Lieta Nr. A42399306
SKA – 444/2010

S P R I E D U M S

Rīgā 2010.gada 15.oktobrī

Latvijas Republikas Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departaments šādā sastāvā:

tiesas sēdes priekšsēdētāja senatore D.Mita
senators A.Guļāns
senatore I.Skultāne

piedaloties pieteicējam *P.G.* un viņa pārstāvim *Z.B.*,

atklātā tiesas sēdē izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta, pamatojoties uz *P.G.* pieteikumu par Valsts zemes dienesta faktiskās rīcības atzīšanu par prettiesisku, labvēlīga administratīvā akta izdošanu un mantisko zaudējumu un morālā kaitējuma atlīdzināšanu, sakarā ar *P.G.* kasācijas sūdzību par Administratīvās apgabaltiesas 2010.gada 23.februāra spriedumu.

Aprakstošā daļa

[1] Pieteicējs atkārtoti vērsās Valsts zemes dienestā, lūdzot sagatavot dokumentus nekustamā īpašuma „*/Nosaukums/*" (kopējā platība 47,7 ha) zemes ierakstīšanai zemesgrāmatā, kā arī lūdzot atlīdzināt zaudējumus un morālo kaitējumu. Valsts zemes dienesta ģenerāldirektors 2006.gada 21.aprīlī atbildēja, ka nav šķēršļu ierakstīt zemesgrāmatā 47,2 ha zemes, taču pagaidām zemesgrāmatā nav iespējams ierakstīt pārējos 0,5 ha zemes, sakarā ar kuru valsts AS „Latvijas valsts meži" ir vērsusies tiesā pret Rugāju pagasta padomi.

[2] Pieteicējs 2006.gada 24.maijā Administratīvajā rajona tiesā iesniedza pieteikumu, lūdzot:

1) atcelt Valsts zemes dienesta ģenerāldirektora 2006.gada 16.marta un 2006.gada 21.aprīļa lēmumus;
2) uzlikt pienākumu Valsts zemes dienestam sagatavot zemes lietu reģistrēšanai zemesgrāmatā;
3) piedzīt atlīdzinājumu par mantiskajiem zaudējumiem un morālo kaitējumu.

Pieteikumā norādīts, ka pieteicējs kopš 1997.gada vairākkārtīgi ir vērsies Valsts zemes dienestā, lūdzot iemērīt viņam mantojamo zemi un sagatavot zemes lietu īpašuma tiesību reģistrēšanai. Zeme tika iemērīta un zemes robežu plāns tika parakstīts 1999.gadā, taču pieteicējs nav varējis nostiprināt īpašuma tiesības uz mantojamo zemi zemesgrāmatā. Valsts zemes dienests aizbildinās, ka zemes ierakstīšana zemesgrāmatā nav iespējama, jo tā esot piešķirta valsts AS „Latvijas valsts meži" un ka minētais jautājums tiek risināts tiesā.

[3] Administratīvās rajona tiesas tiesnese ierosināja administratīvo lietu par Valsts zemes dienesta faktisko rīcību un atlīdzinājuma piedziņu.

[4] Administratīvā rajona tiesa ar 2008.gada 2.aprīļa spriedumu noraidīja pieteikumu par labvēlīga administratīvā akta izdošanu, kā arī mantisko zaudējumu un morālā kaitējuma atlīdzināšanu. Spriedums pamatots ar tālāk minētajiem argumentiem.

[4.1] Nekustamā īpašuma „*/Nosaukums/*" daļa 0,5 ha platībā ar Rugāju pagasta padomes lēmumiem ir piešķirta lietošanā gan pieteicējam, gan valsts AS „Latvijas valsts meži".

[4.2] Tiesa atsevišķi nelemj par pieteicēja prasījumu, kas saistīts ar Valsts zemes dienesta faktisko rīcību. Tiesa lemj, vai ir apmierināms pieteicēja prasījums par pienākuma uzlikšanu Valsts zemes dienestam sagatavot dokumentus īpašuma „*/Nosaukums/*" reģistrēšanai zemesgrāmatā.

[4.3] Valsts zemes dienests norādījis, ka iemesls atteikumam apmierināt pieteicēja prasījumu ir apstāklis, ka pastāv strīds par Rugāju pagasta zemes komisijas pieņemtajiem lēmumiem. Vienlaikus pieteicējam piedāvāts nostiprināt īpašuma tiesības uz to zemes daļu, par kuru lietā nav strīda.

[4.4] Valsts zemes dienesta rīcībā, atsakoties pieņemt pieteicējam labvēlīgu lēmumu un sagatavot dokumentus īpašuma tiesību reģistrēšanai zemesgrāmatā, nav konstatējams prettiesiskums. Līdz ar to nav pamata apmierināt pieteicēja prasījumu par pienākuma uzlikšanu iestādei nekavējoties veikt minētās darbības.

[4.5] Valsts zemes dienesta lēmumi un rīcība nav prettiesiska, tāpēc prasījums par atlīdzinājumu ir noraidāms.

[5] Par Administratīvās rajona tiesas spriedumu pieteicējs iesniedza apelācijas sūdzību, pārsūdzot spriedumu pilnā apjomā. Vēlāk pieteicējs atsauca apelācijas sūdzību daļā, kurā lūgts atcelt Valsts zemes dienesta 2006.gada 31.marta un 2006.gada 21.aprīļa lēmumus, kā arī uzlikt pienākumu Valsts zemes dienestam sagatavot zemes lietu reģistrēšanai zemesgrāmatā.

[6] Izskatījusi lietu sakarā ar pieteicēja apelācijas sūdzību, Administratīvā apgabaltiesa ar 2010.gada 23.februāra spriedumu:

1) izbeidza apelācijas tiesvedību daļā par Valsts zemes dienesta 2006.gada 31.marta un 2006.gada 21.aprīļa lēmumu atcelšanu, kā arī pienākuma uzlikšanu Valsts zemes dienestam sagatavot zemes lietu reģistrēšanai zemesgrāmatā;
2) noraidīja pieteikumu daļā par mantisko zaudējumu un morālā kaitējuma atlīdzināšanu.

Spriedums pamatots ar tālāk minētajiem argumentiem.

[6.1] No lietas materiāliem izriet, ka pieteicējam ar Valsts zemes dienesta Latgales reģionālās nodaļas 2009.gada 28.aprīļa lēmumu ir atjaunotas īpašuma tiesības uz zemi „*/Nosaukums/*" 47,7 ha platībā. Nekustamais īpašums „*/Nosaukums/*" 2009.gada 20.maijā ierakstīts zemesgrāmatā.

[6.2] Pieteicējam nav bijis šķēršļu reģistrēt zemesgrāmatā zemi 47,2 ha platībā. Taču pieteicējs ir vēlējies zemesgrāmatā reģistrēt visu zemi kopā, proti, 47,2 ha kopā ar strīdus 0,5 ha.

[6.3] Pirmās instances tiesa nekonstatēja prettiesiskumu Valsts zemes dienesta rīcībā, atsakoties pieņemt pieteicējam labvēlīgu lēmumu un sagatavot dokumentus īpašuma tiesību reģistrēšanai zemesgrāmatā. Pieteikums daļā par Valsts zemes dienesta 2006.gada 31.marta un 2006.gada 21.aprīļa lēmumu atcelšanu, kā arī pienākuma uzlikšanu Valsts zemes dienestam sagatavot zemes lietu reģistrēšanai zemesgrāmatā tika noraidīts. Tā kā pieteicējs apelācijas sūdzību šajā daļā atsauca, tad pirmās instances tiesas secinājumi nav pārvērtējami.

[6.4] Kā pamatojumu mantiskajam zaudējumam pieteicējs norāda negūto peļņu, kuru viņš būtu varējis iegūt no koku ciršanas, ja nekustamais īpašums „*/Nosaukums/*" būtu bijis ierakstīts zemesgrāmatā.

Attiecībā uz strīdus zemesgabalu 0,5 ha platībā pieteicējam 2002.gada 4.janvārī tika izsniegts ciršanas apliecinājums, tāpēc iespējamo negūto peļņu no koku ciršanas pieteicējs saista ar mežu, kas atrodas pārējos zemesgabalos ar platību 47,2 ha. Taču, tā kā pieteicējam nav bijis tiesisku šķēršļu minēto zemesgabalu reģistrēšanai zemesgrāmatā un tā kā paša pieteicēja izvēle ir bijusi to nedarīt, tad nav konstatējams mantisks zaudējums, kas pieteicējam radies iestādes prettiesiska administratīvā akta vai prettiesiskas faktiskās rīcības dēļ. Iespējamie negūtie ienākumi ir radušies paša pieteicēja bezdarbības rezultātā.

[6.5] Pieteicējs lūdzis atlīdzināt arī morālo kaitējumu, to saistot ar valsts iestāžu pazemojošo attieksmi pret pieteicēja īpašuma tiesībām, pieteicējam ilgstoši liedzot atjaunot īpašuma tiesības uz mantojamo zemi.

Saskaņā ar Valsts pārvaldes iestāžu nodarīto zaudējumu atlīdzināšanas likuma 11.panta trešo daļu morālā kaitējuma atlīdzinājuma tiesiskais pamats uzskatāms par pierādītu, ja ir pierādīts fiziskās personas tiesību vai ar likumu aizsargāto interešu aizskārums. Tā kā lietā nav konstatēts pieteicēja tiesību un interešu aizskārums, tad nav pamata atlīdzināt morālo kaitējumu.

[7] Pieteicējs par Administratīvās apgabaltiesas spriedumu ir iesniedzis kasācijas sūdzību, pārsūdzot spriedumu daļā, ar kuru noraidīts pieteikums par atlīdzinājumu. Kasācijas sūdzība pamatota ar tālāk minētajiem argumentiem.

[7.1] Ar Valsts zemes dienesta un Centrālās zemes komisijas rīcību ir aizskartas pieteicēja tiesības uz īpašumu, kuras aizsargātas Latvijas Republikas Satversmes 105.pantā. Tajā noteikts, ka īpašuma tiesības var ierobežot vienīgi saskaņā ar likumu. Taču Valsts zemes dienests apturēja pieteicēja īpašuma tiesību reģistrāciju zemesgrāmatā, pamatojoties uz Centrālās zemes komisijas 2001.gada 20.septembra norādījumiem Nr.10. Šo norādījumu prettiesiskumu vēlāk atzina pati Centrālā zemes komisija, tos atceļot ar 2008.gada 25.augusta lēmumu Nr.7290. Tiesa minētos apstākļus nav vērtējusi.

[7.2] Iestādes un tiesa ir klaji ignorējusi privātpersonas tiesību ievērošanas principu. Turklāt tiesa pārkāpusi arī tiesiskuma principu, tiesību normu saprātīgas piemērošanas principu, patvaļas aizlieguma principu, tiesiskās paļāvības principu, likuma prioritātes principu un samērīguma principu. Tā kā pieteicējs ir izpildījis visas zemes reformas likumos paredzētās prasības, viņam pienākas Satversmes 105.pantā paredzētā tiesiskā aizsardzība.

[8] Centrālā zemes komisija par kasācijas sūdzību ir iesniegusi paskaidrojumus, norādot, ka sūdzība ir nepamatota.

[9] Tiesas sēdē pieteicējs uzturēja kasācijas sūdzību. Atbildētājas pārstāvis uz tiesas sēdi nebija ieradies. Sakarā ar to, ka atbildētājai pienācīgi paziņots par tiesas sēdi, Senāts atbilstoši Administratīvā procesa likuma 342.pantam nolēma izskatīt kasācijas sūdzību bez tās pārstāvja piedalīšanās.

Motīvu daļa

[10] Vispirms šajā lietā ir noskaidrojams pieteikuma priekšmets.

[10.1] Pieteikumā minēts, ka tas iesniegts par administratīvā akta atcelšanu un atlīdzinājuma pieprasījumu. Lūgts atcelt Valsts zemes dienesta ģenerāldirektora 2006.gada 16.marta lēmumu Nr.1140-L-135/2B-1jur un 2006.gada 21.aprīļa lēmumu Nr.1826-G-300atk.224.2B-1fiz/2, kā arī uzlikt pienākumu sagatavot zemes lietu reģistrācijai zemesgrāmatā un izsniegt to reģistrācijai pieteicējam.

Administratīvās rajona tiesas tiesnese lietu ierosināja par Valsts zemes dienesta faktisko rīcību un atlīdzinājuma piedziņu. Tiesnese konstatēja, ka ar Valsts zemes dienesta vēstulēm, kuras pieteicējs pārsūdzējis, nav dibinātas, grozītas vai izbeigtas tiesiskās attiecības. Tāpēc Valsts zemes dienesta rīcība, atsakot izsniegt pieprasītos dokumentus un izziņas, kā rezultātā pieteicējam liegtas tiesības ierakstīt zemesgrāmatā mantojamo zemi, ir vērtējama kā dienesta faktiskā rīcība.

Izskatot lietu, rajona tiesa spriedumā norādīja, ka tiesa atsevišķi nelemj par pieteicēja prasījumu, kas saistīts ar Valsts zemes dienesta faktisko rīcību. Tiesa lēma, vai ir apmierināms prasījums par pienākuma uzlikšanu dienestam veikt nepieciešamās darbības sagatavot dokumentus īpašuma reģistrācijai zemesgrāmatā (*sk. rajona tiesas sprieduma 11.punktu*). Sprieduma rezolutīvajā daļā noraidīts pieteikums par administratīvā akta izdošanu un atlīdzinājumu.

Ierosinot apelācijas tiesvedību, apgabaltiesas tiesnese norādīja, ka pārbauda materiālus lietā, kas ierosināta pēc pieteikuma par Valsts zemes dienesta faktisko rīcību un labvēlīga administratīvā akta izdošanu, kā arī atlīdzinājumu. Attiecīgi apgabaltiesas sprieduma ievaddaļā norādīts, ka tiesa izskata lietu, kas ierosināta pēc pieteikuma par Valsts zemes dienesta faktisko rīcību un labvēlīga administratīvā akta izdošanu, kā arī atlīdzinājumu.

Apgabaltiesas sēdē pieteicējs atsauca pieteikumu daļā par pienākuma uzlikšanu Valsts zemes dienestam sagatavot lietu reģistrācijai zemesgrāmatā un izsniegt to reģistrācijai, jo zeme jau ir nodota reģistrācijai zemesgrāmatā. Apgabaltiesa lietas izskatīšanu atlika. Pieteicējs iesniedza apelācijas sūdzības precizējumus, lūdzot atcelt rajona tiesas spriedumu daļā par atlīdzinājumu. Vēlāk tiesā saņemti vēl vieni apelācijas sūdzības precizējumi, kuros pieteicējs atsauc apelācijas sūdzību, atsaucot to daļā, kurā lūgts uzdot atcelt Valsts zemes dienesta ģenerāldirektora 2006.gada 16.marta lēmumu Nr.1140-L-135/2B-1jur un 2006.gada 21.aprīļa lēmumu Nr.1826-G-300atk.224.2B-1fiz/2 un uzlikt pienākumu sagatavot zemes lietu reģistrācijai zemesgrāmatā un izsniegt to reģistrācijai pieteicējam.

Izskatot lietu, apgabaltiesa norādīja, ka pieteicējs ir atsaucis apelācijas sūdzību daļā, kurā lūgts atcelt Valsts zemes dienesta 2006.gada 31.marta lēmumu Nr.1390-G-224/2B-1fiz un 2006.gada 2.aprīļa lēmumu Nr.1826-G-300atk.224.2B-1fiz/2 un uzlikt pienākumu Valsts zemes dienestam nekavējoši sagatavot zemes lietu reģistrācijai zemesgrāmatā (*sk. apgabaltiesas sprieduma 11.punktu*). Sprieduma rezolutīvajā daļā apgabaltiesa izbeidza apelācijas tiesvedību minētajā daļā un noraidīja prasījumu par atlīdzinājumu.

[10.3] Kā redzams no iepriekš minētā, tiesām ir bijuši dažādi viedokļi, vai pieteikuma priekšmets ir faktiskās rīcības atzīšana par prettiesisku, labvēlīga administratīvā akta izdošana vai abi minētie prasījumi kopā. Sprieduma rezolutīvajā daļā apgabaltiesa norādījusi konkrēti – attiecīgo Valsts zemes dienesta lēmumu atcelšana un pienākuma uzlikšana sagatavot zemes lietu reģistrācijai zemesgrāmatā. Arī pieteicējs nav bijis konsekvents savu lūgumu izteikšanā – sākotnēji atsaucis pieteikumu daļā, savukārt vēlāk šajā pašā daļā atsaucis apelācijas sūdzību.

[10.4] Lietas materiālos ir Balvu rajona Rugāju pagasta Zemes komisijas 1997.gada 4.aprīļa lēmums Nr.92 par zemes piešķiršanu pieteicējam pastāvīgā lietošanā (*sk. lietas 46.lapu*). Šajā pašā dienā Rugāju pagasta Zemes komisija pieņēmusi vēl vienu lēmumu Nr.92, atjaunojot pieteicējam īpašuma tiesības uz zemi (*sk. lietas 47.lapu*). 2009.gada 28.aprīlī Valsts zemes dienests ar lēmumu Nr.15-03-L3/125 atjaunoja īpašuma tiesības uz zemesgabalu, attiecībā uz kuru lēmumu jau 1997.gadā bija pieņēmusi pagasta zemes komisija (*sk. lietas 213.lapu*). Pieteicēja ieskatā, Valsts zemes dienestam līdz ar to šāds lēmums nebija jāpieņem, bet tikai jāsagatavo dokumenti, lai varētu reģistrēt zemesgabalu zemesgrāmatā.

Tomēr, kā redzams no tiesību normām, nevar uzskatīt, ka kopš 1997.gada bija spēkā lēmums par īpašuma tiesību atjaunošanu uz attiecīgo zemesgabalu. Likums „Par

zemes komisijām" 2.panta 2.5.apakšpunktā kā vienu no pagasta zemes komisijas funkcijām noteica atzinuma došanu par zemes īpašuma tiesībām, lēmuma pieņemšanu par zemes īpašuma kompensāciju un lietošanas tiesībām, bet pēc zemes robežu ierādīšanas (iemērīšanas) un zemes robežu ierādīšanas akta sastādīšanas un zemes robežu plāna izgatavošanas – lēmuma pieņemšanu par zemes īpašuma tiesību atjaunošanu, kā arī par zemes piešķiršanu īpašumā par samaksu un samaksas apmēra noteikšanu.

No lietas materiāliem secināms, ka zemes robežas tika noteiktas pēc pagasta komisijas lēmuma, nevis pirms tam. Līdz ar to atbilstoši minētajai tiesību normai pagasta zemes komisijai nebija kompetences pieņemt lēmumu par īpašuma tiesību atjaunošanu. Atbilstoši likuma „Par zemes reformas pabeigšanu lauku apvidos" 14.pantam pēc pagasta zemes komisijas darbības izbeigšanās likuma „Par zemes komisijām" 2.pantā noteiktās funkcijas pārņem Valsts zemes dienesta attiecīgā rajona nodaļa, izņemot tiesības piešķirt zemi pastāvīgā lietošanā. Atbilstoši šim regulējumam Valsts zemes dienests, atjaunojot īpašuma tiesības, pieņēma lēmumu 2009.gada 28.aprīlī.

[10.5] No visa iepriekš minētā secināms, ka pieteikuma priekšmets šajā lietā bija labvēlīga administratīvā akta izdošana un atlīdzinājuma noteikšana.

[11] Lēmums par īpašuma tiesību atjaunošanu uz zemesgabalu pieteicēja gribētajā platībā tiesvedības gaitā tika pieņemts, tāpēc pirmšķietami secināms, ka rezultāts atbilst pieteicēja gribai. Tomēr, kā konstatējams no lietas materiāliem, viens no pieteicēja pamatiebildumiem ir par to, ka Valsts zemes dienesta ilgstošas rīcības dēļ pieteicējs nav varējis reģistrēt zemesgrāmatā visu mantoto īpašumu, kā dēļ pieteicējam radušies mantiski zaudējumi, kā arī morālais kaitējums. Sakarā ar to, ka tiesvedības laikā Valsts zemes dienests atbilstoši pieteicēja gribai ir pieņēmis lēmumu par zemes īpašuma tiesību atjaunošanu uz visu īpašumu, pieteicējam joprojām ir aktuāls jautājums par atlīdzinājumu. Proti, lai valsts atlīdzina radušos zaudējumus un kaitējumu, kas, pieteicēja ieskatā, viņam nodarīts ar Valsts zemes dienesta nepamatotu vilcināšanos.

[12] Saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 92.pantu persona administratīvajā procesā var prasīt atlīdzinājumu par zaudējumiem vai kaitējumu, kas nodarīts ar administratīvo aktu vai iestādes faktisko rīcību. Kā Senāts konsekventi ir atzinis, tas nozīmē, ka prasījums par atlīdzinājumu ir pakārtots pamatprasījumam (*sk., piemēram, Senāta 2009.gada 28.maija lēmuma lietā Nr.SKA-412/2009 14.punktu, 2008.gada*

22.maija sprieduma lietā Nr.SKA-169/2008 12.punktu). Citiem vārdiem sakot, lai tiesa varētu lemt par atlīdzinājumu, ir jābūt konstatētam, vai attiecībā uz personu ir noticis nepamatots aizskārums, kas nodarīts ar administratīvo aktu vai faktisko rīcību.

Apstākļos, kad pieteicējs atsauc apelācijas sūdzību daļā par pamatprasījumu, apgabaltiesa, izvērtējot tiesības uz atlīdzinājumu, nevar izvērtēt jautājumu pēc būtības. Tai ir jābalstās uz rajona tiesas noraidošo spriedumu un argumentiem attiecīgajā daļā. Spriežot pēc lietas materiāliem, kuros pieteicējs konsekventi pauž savu vēlmi saņemt atlīdzinājumu par nepamatoto Valsts zemes dienesta vilcināšanos, kā arī analogiem kasācijas sūdzības argumentiem, pieteicējs, visticamāk, nav apzinājies sekas, ko izraisa viņa apelācijas sūdzības atsaukšana daļā par pamatprasījumu. Pieteicēja vēlme acīmredzami ir izvērtēt apstākļus pēc būtības, lai varētu saņemt atlīdzinājumu. Un nekā citādi arī tiesa šādu prasījumu izskatīt nevar. Lai lemtu par atlīdzinājumu, ir jābūt konstatējumam par administratīvo aktu, kas šīs lietas kontekstā nozīmē pirmām kārtām izlemt prasījumu par Valsts zemes dienesta rīcības, vilcinoties ar administratīvā akta izdošanu, pamatotību. Pirms apelācijas tiesvedības izbeigšanas attiecībā uz pamatprasījumu apgabaltiesai vajadzēja izskaidrot pieteicējam sekas, ko radīs apelācijas tiesvedības izbeigšana attiecīgajā daļā.

[13] Ņemot vērā minēto, lai šajā lietā atbilstoši pieteicēja gribai varētu pēc būtības izvērtēt prasījumu par atlīdzinājumu, pēc Senāta domām, ir nepieciešams atjaunot lietas izskatīšanu apgabaltiesā attiecībā uz abiem prasījumiem – gan par administratīvo aktu, gan atlīdzinājumu. Līdz ar to ir piemērojama Administratīvā procesa likuma 347.panta otrā daļa, atbilstoši kurai, ja Senāts konstatē tādus tiesību normu pārkāpumus, kas noveduši pie visas lietas nepareizas izspriešanas, tas var atcelt spriedumu pilnībā, kaut arī pārsūdzēta tikai tā daļa.

[14] Sakarā ar to, ka Valsts zemes dienests ir pieņēmis lēmumu un šīs lietas ietvaros prasījums par administratīvā akta izdošanu vairs nav aktuāls, pamatprasījums atbilstoši Administratīvā procesa likuma 184.panta otrajai daļai izvērtējams kā prasījums par administratīvā akta izdošanas procesā pieļauta procesuālā pārkāpuma konstatēšanu, ja tas radījis būtisku personas tiesību vai tiesisko interešu aizskārumu un ir nepieciešams atlīdzinājuma pieprasīšanai. Izvērtējusi, vai Valsts zemes dienesta rīcība, kuras rezultātā pieteicējs nav varējis ilgstoši reģistrēt visu zemesgabalu zemesgrāmatā, ir pamatota, tiesa pēc tam pilnvērtīgi var vērtēt prasījumu par atlīdzinājumu.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 348.panta 2.punktu un 351.pantu, Latvijas Republikas Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departaments

n o s p r i e d a

Atcelt Administratīvās apgabaltiesas 2010.gada 23.februāra spriedumu un nosūtīt lietu jaunai izskatīšanai Administratīvajai apgabaltiesai.

Spriedums nav pārsūdzams.

Tiesas sēdes priekšsēdētāja senatore	*(paraksts)*	D.Mita
Senators	*(paraksts)*	A.Guļāns
Senatore	*(paraksts)*	I.Skultāne

NORAKSTS PAREIZS

Senatore D.Mita

Rīgā 2010.gada 15.oktobrī